

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.665 van 18 december 2000
in de zaak A. 98.116/X-9926.**

In zake : 1. Hendrik VAN SCHEL,
2. Jeanine VANDEVELDE,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de gemeente MEISE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

tussenkomen de partij :

Georges VANNIJVEL,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. MERTENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Bagattenstraat 124.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hendrik VAN SCHEL en Jeanine VANDEVELDE op 6 december 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het besluit van 11 september 2000 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise waarbij aan Georges VANNIJVEL de vergunning wordt verleend voor "het oprichten van een meergezinswoning" op een perceel gelegen Hoek Blauwenberg-Landbeekstraat, kadastraal bekend sectie F, nr. 419V en 419T;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 december 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat F. DE PRETER die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. MERTENS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Georges VANNIJVEL met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen vernatwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekende partijen betogen dat zij op 23 oktober 2000 kennis hebben gekregen van de bestreden bouwvergunning, dat met de aanvang der werken werd gewacht tot 28 november 2000, dat wanneer de zaak hoogdringend wordt in de loop van de termijn voor het instellen van een vordering tot schorsing, de vereiste

van de dringende noodzakelijkheid niet langer alleen kan worden getoetst aan het louter tijdsverloop tussen de kennisname van de vergunning en het indienen van de vordering, dat hen niet kan worden verweten onredelijk lang te hebben gewacht, gezien het gaat om een complexe zaak, waarin eerst een verkavelingsvergunning werd aangevraagd, en de beslissing over de zaak van de wegen is verdeeld over twee besluiten, dat hun technische raadsman zich op 25 oktober 2000 naar het gemeentehuis heeft begeven en er inzage werd gegeven van de tekst van de vergunning en de bijhorende plannen, dat op grond van zijn bevinden er zich wel degelijk een probleem bleek te stellen omtrent de verenigbaarheid van het bouwontwerp met de goede plaatselijke ordening, waarop hem begin november 2000 opdracht werd gegeven om een 3D-weergave te maken van het project in de omgeving, dat de uitwerking van een dergelijke studie, die maar kan worden aangemaakt na opmeting van het terrein en de gebouwen, enige tijd vergt, en werd ontvangen op 30 november 2000, zijnde 5 dagen voor het instellen van de vordering, dat de werken werden aangevat op 28 november 2000 hoewel er volgens artikel 128 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening geen enkele noodzaak bestaat, dat "ter plaatse met man en macht (wordt) gewerkt", en dat een gewone schorsingsprocedure geen heil meer zal kunnen brengen aangezien het bouwwerk, gelet op de ingezette middelen, alleszins binnen het jaar zal zijn voltooid, dat zij tijdens de werken de hinder van de bouwwerf dienen te ondergaan, en dat zelfs indien het project in de loop van de werken wordt stilgelegd ingevolge een schorsing door de Raad van State, dit niet zal wegnemen dat reeds een belangrijk volumineus bouwwerk is ingeplant, en dat een verlaten bouwwerf niet alleen spelende kinderen aantrekt, waardoor deze voor hen een gevaar vormt, maar ook vandalisme in de buurt, hetgeen ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

Overwegende dat, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst

dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de ernstige stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van verdediging van de verwerende partijen en eventueel tussenkomende partijen tot een strikt minimum zijn herleid, de uiterst dringende noodzakelijkheid op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn; dat een verzoeker die meent een beroep tot moeten doen op de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleszins moet aantonen bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid te zijn opgetreden;

Overwegende dat luidens de eigen verklaring van verzoekende partijen zij kennis hebben gekregen van de tekst van de bestreden bouwvergunning op 23 oktober 2000 en dat hun technische raadsman op 25 oktober 2000 kennis heeft gekregen zowel van de tekst als van de bijhorende plannen; dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld op 6 december 2000, dit is zes weken na de kennisname van de bestreden bouwvergunning; dat het door verzoekende partijen laten verstrijken van een dergelijk lange termijn op zich de negatie is van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte; dat het argument dat de werken slechts werden aangevat op 28 november 2000 en deze aanvang niet noodzakelijk was gelet op artikel 128 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening niet dienstig kan worden ingeroepen om alsnog de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering te verantwoorden, nu niet blijkt dat de aanvang van de werken nieuwe gegevens aan het licht zou hebben gebracht die verzoekende partijen niet reeds door de bij de bouwaanvraag gevoegde plannen konden kennen, en artikel 128 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, daargelaten het feit dat tegen de bouwvergunning op het ogenblik van de aanvang van de werken nog geen beroep was ingesteld, alleszins aan de vergunning-

houder geen verbod oplegt om deze uit te voeren; dat de omstandigheid dat het zou gaan om "een complexe zaak" evenmin dienstig kan worden ingeroepen, nu blijkt dat verzoekende partijen reeds beroepen hebben ingesteld, zowel tegen de beslissing van de gemeenteraad van Meise houdende goedkeuring van het tracé van de wegen (zaak A. 92.219) als tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Meise van 5 juni 2000 houdende afgifte van de verkavelingsvergunning en het daaraan voorafgaand besluit van de gemeenteraad van Meise van 30 maart 2000 betreffende de goedkeuring van het lastenboek en de plannen voor de aanleg van de wegen (zaak A. 95.213); dat het verloop van een termijn van één maand voor het opmaken van technische nota ter ondersteuning van de vordering in beginsel niet verenigbaar is met het spoedeisend karakter eigen aan de uiterst dringende noodzakelijkheid; dat, mede gelet op de hiervoor uiteengezette voorafgaanden, verzoekende partijen geen overtuigende gegevens bijbrengen waaruit zou kunnen blijken dat dit terzake wel het geval zou zijn; dat, zo er al van een dringende noodzakelijkheid sprake zou kunnen zijn, de oorzaak ervan bij verzoekende partijen zelf is gelegen; dat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing niet verantwoord is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Georges VANNIJVEL in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, ieder voor de helft.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzitting, op achttien december tweeduizend, door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.